

சோ. தர்மன் நாவல்களில் நம்பிக்கைகள்

த. செல்வநாயகம் அ. *

அ தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர், சிதம்பரம்-608002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Beliefs in Cho Dharman's Novels

T. Selvanayagam a, *

^a Department of Tamil Studies and Research, Annamalai University, Annamalai Nagar, Chidambaram-608002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
tselvanayagam43@gmail.com

Received: 05-04-2022
Revised: 13-07-2022
Accepted: 21-07-2022
Published: 30-07-2022

ABSTRACT

Humanity and belief systems have been found inseparable down the ages. Almost every culture has a unique way of understanding and celebrating its belief systems from birth to death. Though all religious traditions find their origin within human culture and civilization, people generally believe that they obtain God's blessings for their welfare through their religious rituals and practices. One of those ancient cultures is of those people whom we call "people living in Karisal Mann." Their life is intertwined with Karisal Man. Cho Dharman's love and passion for these people is unparalleled. His writings vividly portray the unique characters in their religious cultures and rituals. This essay aims to bring out his idea of belief systems found among "People who live in Karisal Mann."

Keywords: Cho Dharman, Ritual, Belief System, Human Culture

முன்னுரை

கதை சொல்லுவது கேட்பதுமான நிலைப்பாடு தொன்மை சான்ற வழக்காறுகளில் ஒன்றாகும். தமிழில் உரைநடை இலக்கியங்கள் வளர்ச்சி பெற்ற பின்னர், கதை இலக்கியத்தின் செல்வாக்குக் கூடியது. இதனால் சிறுகதை, புதினம் முதலான இலக்கிய வடிவங்கள் மக்களிடம் பெருமதிப்பைப் பெற்றன. தமிழ்ப்புதினங்களின் தொடக்கக் காலத்தில் கற்பனையும், மிகை எதார்த்தக் கூறுகளும் பெருமளவில் இடம்பெற்றன. பின்னர் கதைகளில் புனைவுக்குப் பதிலாக நடப்பியல்சார் தன்மை சிறப்பு பெற்றது. கதைபடிக்கும் வாசகன் உள்ளத்தில் வட்டார உணர்வினைத் தோற்றுவிப்பவனாக புதினங்கள் அமைந்தன. ஆதலால் தமிழில் வட்டார இலக்கியம் என்ற ஒரு இலக்கியவகை உருப்பெற்றது. புதினங்களில் வட்டாரம் சார்ந்த இலக்கியங்களைப் புதுமைப்பித்தன் R. சண்முகசுந்தரம், கி. ராஜநாராயணன் முதலானோர் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்து வளர்த்தெடுத்தனர்.

தமிழகத்தின் மழையளவில் மிகவும் பின்தங்கிய வட்டாரமான கரிசல் வட்டாரத்தைக் களமாகக் கொண்டு கதைகளைப் படைத்து வருபவர் சோ. தர்மன் ஆவார். அவரது படைப்புகள் அப்பகுதி மக்களின் வாழ்வியலையும், வாழ்க்கை பிரச்சனைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

வட்டாரம்

வட்டாரம் என்பது ஒரு பெரும் நிலப்பரப்புக்குள் அடங்கிய சிறு பகுதியைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். பரந்து விரிந்த ஒரு பெரிய நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளும் ஒரே தன்மையினவாய்

அமைவதில்லை. அப்பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் அங்கே வசிக்கின்ற மக்களின் பண்புகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், பேச்சு வழக்குகள் ஆகியவற்றால் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று மாறுபடுகின்றன. இவற்றிலெல்லாம் ஒத்த தன்மை கொண்ட கிராமம் அல்லது பகுதிதான் வட்டாரம்” என்று கூறப்படுகின்றது (Vijayalakshmi Rajaram, 1985).

கரிசல் வட்டாரம்

கரிசல் வட்டார மண் கறுப்பு நிறம் கொண்ட மண். மண்ணின் அடிப்படையில் கரிசல் வட்டாரம் என்று பெயர் எடுத்துரைக்கின்றது. கரிசல் மண்ணை நெய்கரிசல் எனவும், கரிசல் எனவும் வேளாண் அறிஞர்கள் கூறுவர். இவை இரண்டும் விளை நிலத்தில் இருந்து வேறுபட்டவை. ஈரப்பதத்தை தாக்குப்பிடிப்பதில் வேறுபடுகின்றன.

பொதுவாகக் கரிசல் வட்டாரம் மழையை மட்டுமே பாசனத்துக்காக நம்பியுள்ள வானம் பார்த்த பூமி என்பதால், நெல் இங்கு விளைவதில்லை. மிளகாய், பருத்தி போன்ற பணப்பயிர்களும் சோளம், கம்பு, கேழ்வரகு, திணை போன்ற சிறுதானியங்களும், எள், நிலக்கடலை, தூரியகாந்தி போன்ற எண்ணெய் வித்துக்களும் விளைகின்றன. காலம் தவறிப் பெய்யும் மழையையும் கிணற்றுப் பாசனத்தையும் மட்டுமே நம்பி இங்கு விவசாயம் நடைபெறுகின்றது. தொடர்ந்து இரண்டாண்டுகளுக்கு மழை பொய்த்துவிட்டால் நிலம் வறண்டு மக்கள் பஞ்சம் பிழைப்பதற்காக வேறிடம் நோக்கிப் போகவேண்டிய நிலை இங்கு உள்ளது. எனவே ஏழை மக்களுக்குப் பட்டினியும் பசியும் தீராத ஒரு பிரச்சனையாக உள்ளது.

சோ. தர்மனும் வட்டார இலக்கியமும்

தூத்துக்குடி மாவட்டம் கோவில்பட்டி அருகே உருளைக்குடி கிராமத்தை சேர்ந்த சோலையப்பன்-பொன்னுத்தாய் தம்பதியரின் மகன் சோ. தர்மராஜ். சோ. தர்மன் எனும் புனைப்பெயர் கொண்ட எழுத்தாளரான இவர் தற்போது கோவில்பட்டி வ.உ.சி. நகரில் குடும்பத்துடன் வசித்து வருகிறார். இவர் எழுதிய தூல் என்ற நாவலுக்கு 2019-ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்ய அகாடமி விருது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் கோவில்பட்டியில் உள்ள தனியார் மில்லில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். கோவில்பட்டி அருகே இடைசெவல் கிராமத்தைச் சேர்ந்த கரிசல் வட்டார எழுத்தாளர் கி. ராஜநாராயணன் என்றழைக்கப்படும் கி.ராவினின் எழுத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்ட சோ. தர்மன் அவர்கள் தனது எழுத்துப் பணியைத் தொடங்கினார் (Dharman, 1996).

1980-ஆம் ஆண்டு முதல் கதை பிரசுரமானது. இதுவரை 13 நூல்கள் 8 சிறுகதை தொகுப்புகள், 4 நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். இவர் வில்லிசை பற்றியும் ஆய்வு நூல் வெளியிட்டுள்ளார்.

அவர்கள் முதலில் தன் கிராமத்து மக்களைப் பற்றி தன் கதைகளில் எழுதத் தொடங்கினார். தனது கிராம மக்களின் பண்புகளைப் பற்றி எழுதினார். அதற்கு வரவேற்பு நன்றாக இருக்கவே அது வட்டார இலக்கியமாக உருவெடுத்தது. புதின ஆசிரியரின் நாவல்களில் இடம்பெறக்கூடிய கதாபாத்திர வடிவமைப்பு மற்றும் உருவகப்படுத்தும் திறன், நம்முடன் வாழ்ந்து பழகிப் போன ஒரு கதாபாத்திரமாய் நம்மைக் கட்டிப்போடுகிறது. மேலும் அவரின் வட்டார வழக்கு அவரது நாவல்களுக்கு கூடுதல் பலமாக அமைகின்றது (Dharman, 1996).

கி. ராஜநாராயணனின் படைப்பு இலக்கியப் படைப்பாக்கத்திற்கு உறுதுணை புரிவதாக அமைந்திருக்கின்றது. எனவே காலம், களம், பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றின் தனித்தன்மைகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டி எழுதி பின்னாளில் தமிழ் வட்டார இலக்கிய இயக்கத்தை வலுப்படுத்துவதில் அவர்கள் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்று வருகிறார் (Dharman, 1996).

நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கை என்பது காலம் காலமாகத் தொன்றுதொட்டு வழக்கிலிருந்து வருவதாகும். “தன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் அதற்கான விளக்கத்தைப் பிறருக்கு எடுத்துரைக்க இயலாத

போதும் சிலவற்றை வெளிப்படுத்துகிற மனத்தின் எண்ணங்களை நம்பிக்கை எனலாம்” (Sargunavathi, 2004).

“நம்பிக்கை என்பது ஒரு உணர்ச்சி, இது எண்ணத்தின் இயக்கத்தோடு கலந்து வலுப்பெற்று நிலைத்தபோது அது ஒரு மனநிலை என்று சொல்லப்படுகின்றது. அந்த மனநிலை தொடர்ந்து நீடித்து உரமடைந்த போது அது உள்மனத்தின் உதவியைப் பெறுகிறது. அந்த நிலையில் அதற்கு மகத்தான சக்தி உண்டாகிறது” என்று நம்பிக்கை பற்றிய செய்தியனைக் கூறுவர் (Sakthivel, 1996).

“இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களை உணராத பொழுதும் மனித வாழ்வில் ஏற்படும் சில நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத பொழுதும் மனித மனமானது சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவைகளே நம்பிக்கைகளாக உருவாகின்றன” என்று நம்பிக்கைப் பற்றி சு. சக்திவேல் கூறுகின்றார் (Sakthivel, 1996).

நாட்டுப்புறுவியலின் ஒரு பகுதியாக நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் திகழ்கின்றன. நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டுக் கூறுகளுள் சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் அமைகின்றன. நம்பிக்கைகளும், சடங்குகளும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் படிநிலைகள் என்று கருதலாம். சோ. தர்மனின் கதைகளில் கோவில்பட்டி மற்றும் அதனைச் சுற்றியுள்ள கிராமத்து கரிசல் நிலத்து மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன.

கரிசல் வாழ்வில் கடவுள் வழிபாடு

கரிசல் மக்களின் இறை வழிபாட்டு முறைகள் மற்ற பகுதி மக்களின் வழிபாட்டு முறைகளின்று மாறுபட்டு இருப்பதனைக் காண முடிகின்றது. கரிசல் பகுதியில் குறிப்பாகக் கிராமங்களில் அன்றாட ஆலய வழிபாடுகள் குறைந்தே காணப்படுகின்றன. இந்து சமயத்தவர் பெரும்பான்மையினராக வாழும் கரிசல் சமுதாயத்தில் ஒவ்வொரு ஊருக்கும் ஒரு காவல் தேவதை உண்டு. சக்தியின் வடிவங்களான இந்தக் காவல் தேவதைகள் மாரியம்மன், காளியம்மன், துர்க்கை அம்மன், வடக்கத்தி அம்மன் எனப் பற்பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றன.

ஊரில் நல்லது கெட்டது என ஒவ்வொரு நிகழ்விற்கும் இச்சிறு தெய்வங்களே பொறுப்பாக விளங்குவதாகக் கரிசல் சமூக மக்களால் நம்பப்படுகின்றன. மழை பொய்த்த போதும் மழை மிக அதிகமாகப் பெய்து பெருகிய போதும் நன்றி சொல்லும் வகையில் கிராமத்து தேவதைகளுக்கு நேர்த்திக்கடனும் செலுத்தி வருகின்றனர்.

கரிசல் நில மக்கள் மரத்தை வழிபட்டனர். அதுமட்டுமல்லாமல் மேலே பறக்கக் கூடிய பருந்தினையும் கிருஷ்ணனாக நினைத்து வழிபட்டனர். “கண்களைச் சுருக்கி கைவிரல்களைக் கண்ணாம்பட்டையின் மேல வைத்து அண்ணாந்து பார்த்தான் சாத்தன். யெப்பா, மாயக் கிருஷ்ணா நீ எங்கப்பா போயிருந்த சாத்தன் பயபக்தியுடன் தரையில் மண்டியிட்டு எழுந்த போது பருந்து பறந்து போயிற்று. அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜனங்கள் அனைவரும் அம்மரத்தில் பருந்து மீது அமர்ந்திருந்த வேப்பமரத்தின் மீது ஏற மாட்டார்கள். பல் தீக்கக்கூட ஒரு குச்சி ஒடிக்க மாட்டார்கள். மரத்தடியில் யாரும் மாடுகள் கூட கட்டமாட்டார்கள். விரதமிருந்து ரெண்டாஞ் சனி மூணாம் சனியன்று திருவண்ணாமலைக்குப் போகிறவர்கள் முதல் சாமியாக வேப்பமரத்தைக் கும்பிட்டு விட்டுதான் போவார்கள்” (Dharman, 1996).

சங்க காலம் முதற்கொண்டே தமிழர்களிடம் தெய்வ நம்பிக்கை உள்ளது. உலகம் கடவுளால் காக்கப்படுகிறது என்ற உண்மையை,

“சேவல் அம்கொடியோன் காப்ப

ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே”

என்று குறுந்தொகையின் இடம்பெறக்கூடிய பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது (Puliyur Kesikan, 2021).

அனைத்து ஊர்களிலும் கண்மாய்க்கரைகளில் உள்ள அய்யனார், கருப்பசாமி போன்ற தெய்வத்தோடும் இன்னும் வேறுபல தெய்வங்களும் இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

“மன்ற மராஅந்த பேஎம் முதிர்கடவுள்

கொடியோர்த் தொறுஉம்”

என்ற பாடலில் தெய்வமானது கொடியவரை வருத்தம் என்ற செய்தியும் கூறப்படுகின்றன (Puliyur Kesikan, 2021).

நேர்த்திக்கடன்

நேர்ந்து விடுதல் என்பது இந்து சமயத்தின் நேர்த்திக் கடன்களில் ஒன்றாகும். இந்த நேர்த்திக் கடன் சிறுதெய்வ, பெரு தெய்வ வழிபாடுகளில் வேறுபடுகின்றது. சிறுதெய்வ வழிபாடுகளில் ஆடு, கோழி போன்ற கால்நடைகளை இறைவனுக்கு என்று வீட்டிலேயே வளர்க்கின்றனர். பின்பு அந்த இறைவனின் திருவிழாவில் அதனை வெட்டி உண்கின்றனர். பெருதெய்வ வழிபாடுகளில் கால்நடைகளை கோவில்களில் ஒப்படைத்துவிடுகிறார்கள். இதைப் போல சிறு குழந்தைகளையும், மனிதர்களையும் இறைவனுக்காக நேர்ந்துவிடும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்துவந்துள்ளது.

“கொன்னவாயனும் மக்கவாச்சியும் கோயிலுக்கு வந்திருந்தார்கள். இரண்டு மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்து இது நாலாவதாகப் பிறந்த ஆண் குழந்தை இதுவும் தக்காது என்று ஐயர் கூற, பிறகு பசுமாடு வாங்கி முருகன் காயில்ல விட்டு. பண்டாரத்திடம் பிள்ளையை வித்திடு, திரும்ப பண்டாரங்க ஏலம் போடும்போது நீ பிள்ளையை தத்து எடுத்துக்கோ, சனி நீங்கி சுகம் திரும்பும் என்று சொல்லியிருந்தார். அதன்படியே காவடியோடு தாங்களும் பசு மாடும் நடந்தே வந்து நேர்த்திக்கடன் செலுத்திவிட்டார்கள்” என்ற செய்தியினைத் தூர்வை என்ற நாவலில் வழி கிராம மக்களின் வட்டார வழக்கினை நினைவுப்படுத்தும் விதமாக எடுத்தியம்பியுள்ளார் (Dharman, 1996).

“மேலும், மாசா மாசும் கடைசி வெள்ளிக்கு இருளக்குடிக்கு நடந்து மாரியம்மனைக் கும்பிட்டு வருவதையும், உள்ளூர் காளியம்மன் கோயில் வேண்டியது போல் குழந்தை பிறந்தால் மணியும் வல்லயக் கம்பும் எடுத்து வைப்பதாக நேர்த்திக்கடன் செய்ய இருப்பதை நினைத்தான்” என்று தூல் நாவலில் எதார்த்தமாக கூறியிருப்பதை அறியமுடிகிறது (Dharman, 2016).

பறவைகளின் நம்பிக்கைகள்

“ஊர்க்கண்மாய் நிரம்புமா என்பதற்கு கண்மாய்க்குள் உள்ள கருவேல மரங்களில் வலசைப் பறவைகள் கூடுகட்டும் இடத்தை வைத்து எடைபோடுகின்ற அறிவு அக்காலத்தில் கிராமங்களில் காணப்பட்டன. மரத்தின் உச்சியில் கூடு கட்டினால் அந்த ஆண்டு கண்மாய் முழுவதும் நிரம்பும், பாதியில் கூடு கட்டினால் கண்மாய் நிரம்பாது மழை குறைவாகவே இருக்கும்” (சோ. தர்மன், 2016) என்று அறியக்கூடியத் திறனை சோ. தர்மன் அவர்கள் தூல் என்னும் நாவலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

மேலும் “உருளைக்குடி கிராமத்தில் தூக்கணாங்குருவி கூட்டை வைத்து மழை வரப்போவதை கண்டறிகின்றனர். மண்ணிலிருந்து எவ்வளவு உயரத்தில் தூக்கணாங்குருவி கூடுகட்டுகிறதோ அதைப் பொறுத்தே மழையின் அளவு இருக்கும். மேலும் கூட்டில் இரண்டு ஓட்டைகள் இருக்குமாம். ஒன்று கீழ்பக்கம் மற்றொன்று பக்கவாட்டில், பக்கவாட்டில் வாசல் தெற்கு பக்கமாக இருந்தால் வடகிழக்கு பருவமழை பெய்யும் எனவும், வடக்கு பக்கமாக இருந்தால் தென்மேற்கு பருவமழை பெய்யுமெனவும்” தம் நாவலின் வழி கரிசல் வட்டார மக்கள் பறவைகளின் வாயிலாக நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதனை உணரமுடிகின்றது (Dharman, 2016).

சகுனம் பற்றிய நம்பிக்கைகள் உலகம் எங்கிலும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்கள் இதனை நிமித்தம் என்று குறிப்பிடுகின்றன. நிமித்தம் என்பதற்கு வாழ்வில்

நிகழ்விருக்கும் நன்மை தீமைகளைச் சில நிகழ்வுகளின் வாயிலாக உணர்வது என்று விளக்கம் கூறப்படுகிறது.

“வேண்டிய பொருளின் விளைவு நன்கு

அறிதற்கு ஈண்டு இருள்

மாலைச்சொல் - தன்று”

நம்பிக்கை அடிப்படையில் நிமிர்த்தத்தை நோக்கும் போது சகுனம் பார்த்தல் என்ற பொருளினைக் குறிக்கின்றது என்பதனைப் புறப்பொருள் பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது (Kathir Murugu, 2011).

சகுனம் என்ற சொல் சயமை, சவனம் என்று பேச்சு வழக்கில் இடம்பெறுவதுண்டு. புதிதாக ஒரு செயலைப் பலரும் சேர்த்து மேற்கொள்ளும் நிலையிலும், தனிப்பட்ட நிலையிலும் சகுனம் பார்க்கும் வழக்கம் உள்ளது. மனிதர்களின் செயல்பாடுகள், பறவை விலங்குகளின் செயல்பாடுகள் இவற்றைக் கொண்டு சகுனம் பற்றிய நம்பிக்கைகளும் அவற்றின் பலன்களும் அறியப்படுகின்றன.

நற்றிணையில் பறவைகள் நிமித்தத்தைக் கூறும் தலைவன் நம் வருகையைக் காக்கை முதலிய புள்ளினங்கள் அவருக்கு அறிவுறுத்தினவோ என்று கூறவதாகப் பாடலொன்று அமைகின்றது.

“தோள்வழி யாப்ப ஈண்டுநம் வரவினைப்

புள்அறி வுறீஇயின் கொள்ளோ

தெளிதின்”

என்ற வரிகள் பறவைகள் நிமித்தத்தை உணர்த்துகின்றன (Puliyur Kesikan, 2021).

காகம் கரைதல்

சங்க காலத்து மகளிர் நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்தனர். காகம் தம் இல்லத்தருகில் கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

“பெருந்தோள் நெகிழ்ந்த செல்வதற்கு

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது

பலிவே”

என்றளவும் இந்த நம்பிக்கையை மக்கள் பின்பற்றுகின்றனர். பழந்தமிழர்கள் விலங்குகள் வாயிலாகவும், சகுனம் பார்த்து வந்தனர். பல்லி, ஓணான், கூகை போன்ற உயிரினங்கள் எழுப்பும் ஓசைக்கும் பலன் உண்டு என்பதை அறிந்திருந்தனர் (Puliyur Kesikan, 2021).

கூகை

காண்போர்க்கு அச்சத்தையும், அருவருப்பையும் தரும் ஆந்தை பெரும்பாலும் காட்டிடை வாழும். பகலில் இதற்கு கண் தெரியாது. இரவில் நன்கு கண் தெரியும். ஆந்தையைத் தீமையின் நிமித்தமாக மக்கள் தொன்றுதொட்டு சகுனமாக கருதினர். ஆந்தையின் அலறலைத் தீயநிமித்தமாகவே இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

‘கவலை வெண்ணெரி கூஉமுறை பயிற்றிக்

கழங்கட் கூகைக் குழறுகுரற் பாணிக்

கருங்கட்பேய் மகள் வழங்கும்

பெரும்பாழாகு மன்னிய தாமே’

கூகை குழறுதல் நாட்டிற்கு வரும் முன்சூட்டிய அழிவை உணர்த்தும் தீய நிமித்தமாக இப்பாடல் சுட்டுகின்றது (Dharman, 2017).

பள்ளக்குடியில் காளியம்மன் கோயில் பக்கத்திலிருந்து அந்த நிசம்த இரவில் மிதந்து வந்தது கூகையின் சத்தம். சரியாக நாலே நாலு சத்தம், கூகையின் சத்தம் தொடர்ந்து இடைவெளிவிட்டுக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. காளியம்மன் கோயில் தெருபக்கம் நாலாபுறமும் சூழ்ந்து கொண்ட கூகை கூட்டம் சப்பரத்தைக் குறிவைத்து தாக்கியது. இரவில் மட்டுமே ஒளிரும் தீப்பந்தக்கண்களால் சப்பரத்தை சாம்பலாக்கியது. காளியின் ருத்ர தாண்டவம் என பறக்குடியில் பல வீடுகள் தீக்கரையாக்கப்பட்டன.

“ஒருரை உரைக்குமாகில் உற்றதோர் சாவு சொல்லுலும்

ஈருரையு ரைக்குமாகில் எண்ணிய கருமம் ஈடேறும்

மூவுரையுரைக்குமாயில் மோகமாய் மங்கை சேர்வாள்

நாலுரை உரைக்குமாயில் நாழியில் கலகம் வந்திரும்

ஐயுரைக்குமாயில் ஒரு பயணம் கிட்டும்

ஆறுரைக்குமாயில் அடுத்தவர் வரவு கூறும்

ஏழுரையுரைக்குமாகில் கிழந்த பொருள் மீளும்

எண்முறையுரைக்குமாகில் திட்டென சாவு நேரும்

ஒன்பதும் பத்தும் உத்தமம் மிகவே நன்று”

என்று கூகை கூவக்கூடிய எண்ணிக்கையை வைத்து நேரக்கூடிய நிமித்தங்களை சீனிக்கிழவன் என்ற கதாபாத்திரத்தின் வழியாக கூகையின் சகுணப்பாட்டினைப் பற்றி சோ. தர்மன் அவர்கள் கூகை எனும் நாவலின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கின்றார் (Dharman, 2017).

முடிவுரை

மக்கள் இனங்களில் அவரவர்களுக்குரிய வட்டாரத்தை இனம் பிரித்துக் காட்டுவது அவர்கள் பேசும் வட்டாரவழக்காகும். தற்கால இலக்கியங்களில் வட்டாரவியலின் செல்வாக்கு குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. திணைசார் சூழலில் எழுந்த இலக்கியங்கள் அவ்வத்திணை சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியலை, பிரச்சனைகளை ஒழுக்கநெறிகளை எடுத்துரைப்பதனைப் போலவே வட்டாரம் சார்ந்த இலக்கியமும் அந்தந்த வட்டாரத்தின் பிரச்சனைகளை, வாழ்வியலை, பண்பாட்டுக் கூறுகளை எடுத்துரைக்கின்றன. சோ. தர்மனின் படைப்புகள் கரிசல் வட்டாரம் சார்ந்து படைக்கப் பெற்றுள்ளமையால் அவர் தனது படைப்புகளுக்குக் கரிசல் வட்டாரம் சார்ந்த மக்களையே பாத்திரங்களாக்கி, அவர்களது குணவியல்புகளின் மூலமாக, நிகழ்ச்சிகளின் போக்கில் கதையை நகர்த்திச் சென்றுள்ளார். கரிசல் வட்டாரத்தின் பண்பாட்டுக்கூறுகளை சோ. தர்மன் அவர்கள் தனது படைப்புகளில் நிகழ்ச்சிகளின் போக்கில் எடுத்துரைத்துள்ளார். அவை வழிபாடுகள், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் என்னும் நிலைகளில் அமைந்துள்ளன. கரிசல் வட்டாரத்தை வெளிப்படுத்துவனவாக அவ்வட்டாரத்தின் பேச்சுவழக்கு உள்ளதனைச் சுட்டுவதோடு, கரிசல் வட்டாரத்திற்கு உரிய சொல் வழக்குகளையும் தனது படைப்புகளில் பயன்படுத்தியுள்ளார். சோ. தர்மன் படைப்புகள் வழி கரிசல் வட்டாரத்தின் பண்பாடு, நாகரிகம் முதலானவற்றை உணரமுடிகிறது.

References

- Dharman, Cho., (1996) Thoorvai, Adaiyalam Publications, Chennai, India.
 Dharman, Cho., (2016) Sool, Adaiyalam Publications, Chennai, India.
 Dharman, Cho., (2017) Koogai, Adaiyalam Publications, Chennai, India.

Kathir Murugu, (2011) Puraporul Venbamalai, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
Puliyur Kesikan, (2021) Kurunthogai Thelivurai, Paari Nilayam, Chennai, India.
Sakthivel, S., (1996) Naattupuraviyal or arimugam, Tamil University, Thanjavur, India.
Sargunavathi, M., (2004) Thamizh Naattupuraviyal, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
Vijayalakshmi Rajaram, (1985) Vattara Ilakkiyam, Annam Veeliyeedu, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License